

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORISON, B.K.

Pe aceeași frecvență / B.K. Borison ; trad. din lb. engleză:
Irina Borțoi. - București : Bookzone, 2026
ISBN 978-630-305-638-8
I. Borțoi, Irina-Marina (trad.)
821.111

Redactor: **Ana-Maria Niculae**
Grafician copertă: **Dacian Neagu**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

FIRST-TIME CALLER

Copyright © 2025 by B.K. Borison
Excerpt from Lovelight Farms copyright © 2021 by B.K. Borison
No part of this book may be used or reproduced in any manner for
the purpose of training artificial intelligence technologies or sys-
tems. This work is reserved from text and data mining [Article 4(3)
Directive (EU) 2019/790].
This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of
Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House
LLC.
All rights reserved.

© Bookzone 2026, pentru prezenta ediție
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodușă fără acordul editurii.

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4, București
Comenzi și informații:
Telefon: 031-433.50.68
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

B.K. BORISON

PE ACEEȘI FRECVENȚĂ

Traducere din limba engleză de Irina Borțoi

Bookzone
BUCUREȘTI, 2026

CAPITOLUL 1

AIDEN

DRAGOSTEA E O MINCIUNĂ.

Cel puțin asta îmi spune plăcuța de deasupra ușii. E scris cu litere mari și curbate. Cu inimioare presărate pe margini și o urmă de ruj în colțul din stânga-jos. Arată ca o plăcuță care ar trebui să atârne strâmbă pe holul unui liceu, nu să declare cu îndrăzneală declinul omenirii la ora de vârf a dimineții într-o cafenea.

Sunt și serpentine. Fâșii de hârtie roșu cu alb care atârnă de coșurile suspendate de la geam. Se răsucesc violent încolo și încioace de fiecare dată când cineva intră de pe stradă, relaxându-se și devenind din nou niște benzi ofilite și triste de îndată ce ușa se închide iar.

Mă încrunt la un balon roșu pe care e desenat un X cu carioca și mă scarpin în barba aspră de pe maxilar în timp ce îl aștept pe Jackson să se întoarcă la masa noastră. O femeie cu o geantă de mărimea unei țări mici mă izbește în ceafă și eu îmi încrucșez brațele la piept, întinzând picioarele până la jumătatea culoarului ca să-mi protejez liniștea. Dacă Jackson nu se întoarce curând, s-ar putea să mă apuc să mănânc solnița. Am cerut un croasant, două chifle și o cafea cât fața mea de mare din clipa în care ne-am așezat. Drept plată pentru faptul că m-a scos din pat la ora asta imposibilă.

De obicei sunt prea obosit după o tură de noapte ca să mă târâsc din pat mai devreme de ora zece. Dar Jackson a insistat, iar apoi a trecut la amenințări când n-a mers cu insistența. Am fost prea șocat de limbajul lui ca să vin cu vreo scuză potrivită. În cei patru ani de când lucrăm împreună la postul de radio, nu l-am auzit niciodată să ridice tonul, cu atât mai puțin să amenințe cu violențe fizice dacă nu eram de acord să-l întâlnesc la cafeneaua micuță cu librărie aflată la două cvartale de casa lui.

„La Skullduggery la opt”, a zis. „Sau vin după tine.”

Am fost atât de distras de amenințarea voalată, încât nu m-am deranjat să întreb ce fel de cafea are un nume precum Skullduggery. Un vas de piraiți, poate. Nu o cafea.

Jackson își face loc cu coatele prin mica mulțime ce se luptă pentru un loc la tejghea și se strecoară pe scaunul din fața mea, cu o tavă ținută în echilibru într-o mână. Poartă un pulover gri peste o cămașă în carouri, cu mânecile suflecate până la cot. E ca scos din cutie, fără niciun fir de păr nelalocul lui. Pun pariu că la cinci era în picioare, până la șase își terminase antrenamentul, iar până la șapte își făcea o cafea de hipsteri cum bea el. Între timp, eu port o bluză de trening pe care am găsit-o aruncată pe marginea patului. Sunt destul de convins că e sos de paste pe ea.

Am reușit să facem rost de o masă în separeu de îndată ce am ajuns, deși fotoliile capitonate excesiv de la etajul al doilea par atrăgătoare, înconjurată cum sunt de rafturi pline de cărți la mâna a doua, din podea până în tavan. Skullduggery nu doar că sărbătorește decăderea dragostei, ci se pare că are o colecție solidă de literatură și cele mai bune *cruffin*-uri din oraș. Mă rog, orice o fi acela un *cruffin*.

Jackson îmi întinde o cană de cafea, cu fața înflăcărată.

— Ai văzut plăcuța?

— N-ai cum s-o ratezi.

Ridic ochii înapoi spre plăcuța de deasupra ușii și decorațiunile ce plutesc în jurul ei.

— Amorașii fără cap sunt cireașa de pe tort.

Jackson debarcă restul tăvii.

— Sărbătoresc anti-Ziua Îndrăgostiților în fiecare an. Mă gândeam că o să-ți placă.

Să-mi *placă*... Pare un cuvânt cam puternic pentru amorașii demonici care atârnă din tavan. Nu pot să nu mă zgâiesc la cel mai apropiat de noi. Cumva a reușit să-și păstreze capul în acest masacru și ochii lui mă tot urmăresc.

— Oamenilor le place... ce o fi asta?

— Credeam că se potrivește cu dispoziția ta.

Ridică din ambele sprâncene și își împinge ochelarii pe nas cu încheieturile degetelor.

— Știi tu. Dispoziția ta de rahat.

Când Jackson a început să lucreze la 101,6 LITE FM, n-ar fi folosit niciodată cuvântul „rahat” într-o conversație obișnuită. Presupun că faptul că ne-am petrecut împreună fiecare noapte din ultimii trei ani a lăsat un impact de durată.

— Subtil, mormăi.

Întind mâna după o chiflă, apoi mă răzgândesc și iau croasantul în schimb.

— De-asta sunt aici? Vrei să avem o discuție despre atitudinea mea?

— Despre ce altceva să fie discuția asta?

— Nu știu, spun și împung croasantul. Credeam că vrei să luăm micul-dejun. Să ne punem la curent. Să facem chestii pe care le fac prietenii.

— Ce convenabil cum îți amintești tu că suntem prieteni când încerci să te fofilezi cu ceva.

— Nu mă fofilez, mormăi irascibil.

— Ba te fofilezi. Și eu voiam un *cruffin*, dar le-au terminat de acum o oră.

Lasă o pauză grea. O aluzie că, dacă ne-am fi întâlnit la șapte și jumătate, cum sugerase el, acum și-ar mânca vesel produsul preferat. Îmi dreg glasul și rup croasantul în două.

— Scuze că ai rămas fără *cruffin*.

— Accept.

Jackson smulge jumătatea de croasant.

— Acum hai să vorbim despre motivul pentru care ai o voce de parcă îți suge cineva sufletul din corp în fiecare seară între ora șase și miezul nopții, când se presupune că dai sfaturi despre dragoste. Prognozele mele meteo au de suferit din cauza ta.

— Prognozele tale meteo stau foarte bine, mormăi.

Sunt destul de convins că știrile cu traficul orar și buletinul meteo sunt partea cea mai populară a emisiunii noastre.

— Și nu știu ce să-ți spun. Am rămas fără sfaturi.

Sunt un robot telefonic ridicat în rang. Un gogoloi însuflețit care îi ascultă pe oameni cum își varsă oful. După șase ani de găzduit *Heartstrings*, linia telefonică de asistență pentru dragoste din Baltimore, am descoperit că oamenii nu vor să le spui cum să-și repare viața sau să fie trași la răspundere. Vor doar să se audă vorbind și să-și confirme propriul narcisism.

Mai vor și să se plângă că bărbatul lor nu încarcă mașina de spălat vase cum trebuie timp de douăzeci și șase de minute și treizeci și două de secunde.

Oftez.

— Te îngrijorează faptul că atitudinea mea dăunează emisiunii.

Jackson se încruntă. O pereche de riduri nou-nouțe îi încadrează gura ca două paranteze. L-am îmbătrânit cu zece ani cu o singură discuție.

— Ah, am trecut de mult de punctul ăla, amice. Știu că dăunează emisiunii. Discuția asta e despre tine, Aiden. O piatră de temelie a trebii ăsteia cu prietenia la care îți place să faci aluzie, dar pe care o pui în practică foarte rar, zice, apoi se oprește și se scarpină pe obraz. Maggie a mai zis că, dacă toată lumea se tot poartă cu mânuși cu tine și cu sentimentele tale delicate, o să-ți tragă ea însăși un șut în fund.

Maggie, șefa noastră de la radio, a fost mereu tipa care ți-o spune fără menajamente.

— Adevărul a ieșit la iveală, spun și oftez.

— Aiden.

Jackson se apleacă înainte, iar încruntătura îi trage toată fața în jos.

— Ai făcut pe cineva „rahat cu ochi” în mijlocul unei emisiuni în direct.

— Pentru că tipul ăla chiar era un rahat cu ochi.

Scufund croasantul în cafea. O parte din ea curge peste marginea căni ciobite, pe blatul deteriorat al mesei. Mă simt mai apropiat emoțional de cafeaua vărsată decât de oricare dintre oamenii care au sunat la postul de radio în ultimele trei luni.

— A comparat femeile cu niște vite, Jack.

Jackson tresare.

— Știu. Dar ai mai avut ascultători ca el.

Eu mă schimonosesc, iar el ridică mâinile cu gestul universal care spune: „Potolește-te naibii odată.”

— Nu spun că avea dreptate. Era un terminat, evident, dar întotdeauna ai fost în stare să te descurci cu genul ăsta de oameni, nu să...

Jackson se apleacă mai aproape, iar privirea îi țâșnește peste umărul meu, la oamenii adunați în jurul nostru. Coboară vocea.

— Nu să te lansezi într-o diatribă foarte creativă și descriptivă despre ce ar trebui să facă cu părerile lui. Maggie așteaptă deja telefonul celor de la CNA. Singurul motiv pentru care crede că s-ar putea să scăpăm basma curată e fiindcă era trecut de zece seara. Și că te-am întrerupt la jumătate cu un buletin meteo de urgență.

„Întrerupt” e un fel politicos de a descrie cum a dat buzna în studio, mi-a smuls microfonul din față și a început să vorbească despre sisteme cu presiune atmosferică joasă.

Mă frec cu palma peste falcă.

— Ai zis că se apropie o furtună. N-a fost nicio furtună.

— Pentru că am mințit, strigă în șoaptă. M-ai făcut să mint în legătură cu *vremea*, Aiden.

Încerc să nu râd. Știi cu câtă seriozitate își tratează Jackson slujba. A vrut să lucreze la Institutul Meteorologic, dar a trebuit să se lase de facultate ca să preia custodia integrală asupra surorilor sale mai mici când maică-sa a hotărât să intre într-o formație itinerantă care cântă la muzicuță. El a rămas de dragul fetelor. A zis că ele merită măcar un lucru permanent în viața lor.

Se uită lung la mine.

— Ce se întâmplă cu tine?

Eu tot înmoi croasantul în cafea. Nu știu cum să mă opresc.

— Nu știu.

— Ești arțăgos de ceva timp.

— Da.

— Iritat.

— Dap.

— Cu capsă pusă și rezervat.

— Asta mi se pare o exagerare, dar sigur.

Jackson ridică din ambele sprâncene de parcă ar spune: „Ai făcut pe cineva rahat cu ochi, apoi ți-ai azvârlit cana de cafea în cameră de parcă erai la Olimpiadă.”

— S-a întâmplat ceva cu familia ta? Întrebă precaut. Mama...

— E bine, îl întrerup. E bine. A intrat în remisiune completă. Toată lumea e bine.

Bine părea o imposibilitate acum șase luni. *Bine* pare un cuvânt prea mic pentru senzația de ușurare care îmi plutește în piept de fiecare dată când mă gândesc că eram la un pas să o pierd pe mama. Iar. Cât de îngrozitor a fost să o văd cum se zbugiumă să învingă boala! Iar.

Îmi înfig încheieturile degetelor în tâmplă și încerc să-mi șterg imaginea corpului ei mărunț pe un pat de spital, cu fire legate de brațe și un zâmbet tremurător pe față.

„Totul e bine, Aiden dragă. Sunt OK.”

Scutur o dată din cap. Cancerul a dispărut. Medicii au speranță. Cancerul a *dispărut*. Îmi dreg vocea și mă uit la Jackson.

— Mama și tata fac o excursie cu mașina ca să sărbătorească. O iau pe coastă în sus. Au planificat-o în timpul tratamentului și acum se țin de promisiune.

Îmi tot trimit poze cu amândoi în fața diverselor indicatoare statale. Zâmbind larg pe plajă în Delaware, înveliți în canadiene. Purtând șepci de baseball asortate și uzate în New York. Mama ținând la piept o pungă de jeleuri în formă de viermi în fața unui indicator îndoit în New Jersey, cu o căciulă tricotată peste părul care abia a început să-i crească la loc. Chipurile lor însemnate de o bucurie nestăvilită.

— Și te superi că ratezi și tu distracția? De-asta te porți ca un măgar?

Clatin din cap.

— Nu. Mă bucur pentru ei.

— Atunci care e faza? întreabă Jackson. Ce ți se întâmplă?

Răsucesc cana de cafea într-un cerc complet. Sunt varză. Exact la fel de încăpățânat pe cât crede Jackson că sunt. Nu știu cum să explic groaza pe care o simt de fiecare dată când mă strecor în studio la radio. Sentimentul greu și dens care se lasă peste mine ca o lespede ori de câte ori apăs butonul roșu care clipește și mă lasă să vorbesc cu ascultătorii. E o durere. O absență. Nu știu. Dacă părinții mei sunt întruchiparea bucuriei, atunci eu sunt portretul groazei existențiale. Îmi plăcea să stau de vorbă cu oamenii. Să le aud poveștile și să le împărtășesc pe ale mele. Asta mă făcea să mă simt legat de ei.

Dar acum sunt pur și simplu... epuizat.

— Nu știu, murmur. Mi-e...

„Greu”, mă gândesc, dar mi-e teamă să rostesc cuvântul cu voce tare. Mi-e teamă să nu-l fac să devină adevărat. Mi-e greu și habar n-am cum să rezolv situația asta. Dacă se poate rezolva măcar. Cred că m-am... cred că e posibil să fiu dezamăgit de dragoste, după ce m-am ars cu prea multe telefoane mediocre. După ce m-am ars și cu situația de rahat care a picat pe capul familiei mele. Parcă de fiecare dată când îmi fac speranțe că o să se întâmple un lucru bun realitatea vine și mă lovește peste cap. Nu mai știu cum să fiu o persoană plină de speranță.

E ușor să nu fiu așa.

Rup un colț de croasant.

— Poate ar trebui să mă gândesc să fac altceva.

Jackson se încruntă.

— Nu crezi asta.

Ridic din umeri.

— Nu știu ce să zic, frate. Oarecum.

Îmi las coatele pe masă.

— Ai auzit-o pe Maggie în ședințele de echipă. Cifrele emisiunii nu sunt prea bune. Sponsorizările au scăzut mult. Primim jumătate din câte telefoane primeam înainte și absolut fiecare dintre ele e...

— Dificil? propune Jackson.

— Nefericit, spun în schimb.

Suntem o linie de asistență pentru dragoste fără pic de dragoste.

Jackson se lasă pe spate pe scaun.

— Știu, dar... Maggie are niște idei. A propus o grămadă de rubrici noi care par promițătoare. Și a lansat emisiunea ca podcast, ca să asculte oamenii oricând au chef.

— Podcastul are paisprezece abonați, îi spun. Dintre care unul e mama.

— Trei sunt surorile mele, zice el și pufnește în râs.

Heartstrings n-a mai făcut audiență decentă de câteva luni. Atárnăm de un fir de ață.

Ușa cafenelei se deschide zgomotos și un vânt aspru năvălește printre mese. Atât de aproape de port, parcă ai sta în mijlocul unui vortex polar. Se aude un cor de nemulțumiri din partea celor care stau cel mai aproape de ușă, care se trânteste din nou, cu clinchetul de protest al clopoțeilor. Amorașul cu ochii demonici se uită urât la mine, legănându-se violent încolo și înapoi. Are arcul și săgeata îndreptate fix între sprâncenele mele.

Poetic.

— Radioul n-a fost niciodată planul meu pe termen lung, spun încet. Poate că e felul universului de a-mi spune că ar trebui s-o las baltă și să merg mai departe.

Jackson întinde mâna peste masă și îmi înșfacă restul croasantului. Îl las.